

Sygn. akt: I C 17/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym: Przewodniczący: SSO Juliusz Ciejek

Protokolant: protokolant sądowy A. K.

po rozpoznaniu w dniu 2 kwietnia 2019 r. w Olsztynie na rozprawie

sprawy z powództwa **(...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.**

przeciwko **Z. P.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 100.391 zł 47 gr (sto tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt jeden złotych czterdzieści siedem groszy) płatną w czterdziestu jeden ratach miesięcznych, z czego pierwszych czterdzieści po 2.500 (dwa tysiące pięćset) zł każda, a ostatnia - czterdziesta pierwsza w wysokości 391 zł 47 gr (trzysta dziewięćdziesiąt jeden złotych czterdzieści siedem groszy), płatnych do 15 każdego miesiąca poczynając od 1 maja 2019 r., z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w przypadku niedotrzymania terminu płatności, z tym zastrzeżeniem, że w przypadku zwłoki w płatności którejkolwiek z rat cała suma stanie się natychmiast wymagalna,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.672 (sześć tysięcy sześćset siedemdziesiąt dwa) zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 5.417 (pięć tysięcy czterysta siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt. I C 17/19

UZASADNIENIE

W dniu 29 października 2018 r. **powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.** złożył pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie, w którym to domagał się zasądzenia od pozwanego Z. P. na swoją rzecz kwoty 100.391,47 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, przy czym nie większej niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, za okres od dnia 19 lipca 2018 r. do dnia zapłaty. Ponadto wnosił o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że łączyła go z pozwanym umowa kredytu. Kredytobiorca nie wywiązał się z ciążącego na nim zobowiązania terminowego dokonywania spłat w wysokościach ustalonych w umowie. W związku z tym wypowiedział umowę, stawiając całą należność w stan natychmiastowej wymagalności. Do dnia wniesienia pozwu mimo stosownych wezwań do dobrowolnego spełnienia świadczenia, nie zostało ono uregulowane. (k. 4-7v)

Sąd uwzględnił powództwo w całości zgodnie z treścią pozwu i w dniu 6 listopada 2018 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. (k. 8)

Pozwany Z. P. w przypisanym terminie wniósł sprzeciw od w/w nakazu zapłaty. Zaskarżył go w całości oraz wniósł o jego uchylenie w całości. Potwierdził zaciągnięcie zobowiązania, jednakże z uwagi na swoją trudną sytuację finansową wniósł o rozłożenie zadłużenia na raty. (k. 9)

Prawidłowe złożenie sprzeciwu spowodowało utratę mocy nakazu zapłaty i skutkowało wydaniem przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 4 grudnia 2018 r. postanowienia na mocy, którego przekazano niniejszą sprawę do rozpoznania wg. właściwości ogólnej pozwanego, tj. do tut. Sądu. (k.10v)

Ustosunkowując się do wniosku pozwanego **powód** w piśmie z dnia 22 marca 2019 r. wyraził zgodę na rozłożenie należności na raty w wysokości 2.500 zł płatnych do 15-tego dnia każdego miesiąca. (k. 46-46v)

Sąd ustalił, co następuje:

Z. P. zawarł w dniu 16 września 2016 r. umowę o kredyt nr (...), zgodnie, z którym poprzednik prawny powodowego banku – Bank (...) z siedzibą we W. udzielił mu kredytu w kwocie 120.000 zł do dnia 15 września 2022 r. Nominalne oprocentowanie kredytu wynosiło 10 % w stosunku rocznym i było stałe. Kredyt miał zostać spłacony przez kredytobiorcę w 72 miesięcznych ratach o równej wysokości w terminach i wysokościach wskazanych w harmonogramie spłaty. W przypadku należności przeterminowanej przewidziano w umowie oprocentowanie w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP (§ 9 ust. 2 umowy). Umowa przewidywała możliwość wypowiedzenia jej przez Bank w przypadku naruszenia przez kredytobiorcę jej warunków (§ 10 umowy).

(dowód: umowa kredytu k. 20-25, harmonogram spłat kredytu – k. 51)

Wobec nierealizowania warunków umowy pismem z dnia 28 maja 2018 r. powód wypowiedział pozwanemu umowę przy stanie wymagalnego zadłużenia wynoszącego 101.988,15 zł. Pismo to pozwany otrzymał 4 czerwca 2018 r.

(dowód: historia spłat kredytu – k. 50, pismo wypowiadające wraz z potwierdzeniem wypowiedzenia - k. 19,47-49)

Pismami z dnia 31 sierpnia 2018 r. i z dnia 17 października 2018 r. kredytodawca wzywał pozwanego do spłaty zadłużenia, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

(dowód: wezwania do zapłaty – k. 17-18v)

Zadłużenie pozwanego na dzień 10 grudnia 2018 r. wyniosło: 96.160,21 zł z tytułu niespłaconej należności głównej, 4.231,26 zł z tytułu odsetek umownych naliczonych za okres od dnia 16 stycznia 2018 r. do dnia 18 lipca 2018 r. oraz 2.777,12 zł z tytułu odsetek za opóźnienie.

(niezaprzeczone, w tym: wyciąg z ksiąg rachunkowych – k. 16, historia naliczania odsetek – k.50v)

Pozwany Z. P. jest emerytem. Nie posiada żadnego innego źródła dochodu.

(niezaprzeczone)

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda jest w pełni zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie w całości.

Pozwany nie kwestionował w niniejszym procesie faktu zaciągnięcia przez siebie kredytu w banku, którego następcą prawnym jest powód, wypowiedzenia umowy i wskazanej wysokości zadłużenia. Brak terminowej spłaty kredytu zgodnie z warunkami umowy upoważniał, zatem powodowy bank do jej wypowiedzenia i skutkowało prawem żądania zwrotu niespłaconego kapitału wraz z odsetkami.

Zgodnie z art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe ((...)), przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na

ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Przepis ten w związku z umową z dnia 16 września 2016 r. daje powodowi prawo do domagania się zwrotu udzielonego kredytu i należności ubocznych.

Mając na uwadze powyższe na mocy art. 69 ustawy Prawo bankowe (...) Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 100.391,47 zł

Jednocześnie, zgodnie z art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Omawiana instytucja określa szczególną regułą wyrokowania, dotyczącą przedmiotu orzekania. W przypadku, gdy żądanie pozwu zasługuje na uwzględnienie, art. 320 k.p.c., daje Sądowi możliwość uwzględnienia także słuszych interesów strony pozwanej. Odroczenie czasu wykonania wyroku lub umożliwienie spełnienia świadczenia pieniężnego w ratach jest, bowiem dla pozwanego niewątpliwie korzystne. Z drugiej strony, rozłożenie na raty w wyroku zasądzonych i należnych świadczeń uwzględnia także interesy strony wygrywającej proces. Powód, uzyskując rozłożoną na raty świadczenie płatne przez pozwanego, może w ten sposób uniknąć bezskutecznej egzekucji. Deklaracje pozwanego, co do posiadanego majątku – jedynie, co miesięcznego świadczenia emerytalnego, czynią wysoce prawdopodobnym przeprowadzenie postępowania egzekucyjnego z takim właśnie skutkiem.

Strony niniejszego postępowania były zgodne, co do możliwości rozłożenia zobowiązania pozwanego na raty. Pozwany chęć tą podkreślał już w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Natomiast powód ustosunkowując się do tego zaproponował rozłożenie należności na raty w wysokości 2.500 zł miesięcznie płatnych do 15-tego dnia każdego miesiąca. Uznając, że pozwany przychylił się ku powyższemu (mimo skutecznego doręczenia mu tej propozycji nie odpowiedział na nią i nie stawił się na rozprawę pominał prawidłowego zawiadomienia o terminie) oraz jednocześnie rozważając interesy obu stron, Sąd uznał za zasadne rozłożenie zasądzonej kwoty na 41 rat miesięcznych, przy czym pierwsze czterdzieści w kwocie 2.500 zł, zaś ostatnia czterdziesta pierwsza w wysokości 391,47 zł.

Wyrok wydany na podstawie art. 320 k.p.c., rozkładający na raty świadczenie należne wierzycielowi modyfikuje treść łączącego strony stosunku cywilnoprawnego. W wyniku wyroku zmienia się sposób i termin spełnienia świadczenia. Odroczenie wykonania zobowiązania przez Sąd jest jednoznaczne z przesunięciem terminu spełnienia świadczenia przez zastąpienie terminu dotychczasowego terminami zapłaty poszczególnych rat. Jednocześnie takie rozstrzygnięcie uchyla stan opóźnienia dłużnika, który rozpoczął się w związku z niespełnieniem świadczenia w pierwotnym terminie (por. uchwała 7 sędziów SN z dnia 22 września 1970 r., (...)). W związku z usunięciem stanu opóźnienia i rozłożenia na raty świadczenia, powodowi, w ocenie Sądu, należne są odsetki ustawowe za opóźnienie, ale dopiero od uchybienia terminu płatności poszczególnych rat. Jest to konsekwencja odroczenia terminu spełnienia świadczenia.

Dlatego mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził świadczenie w wysokości 100.391,47 zł na 41 miesięcznych rat płatnych od dnia 1 maja 2019 r. z odsetkami ustawowymi za wypadek opóźnienia w płatności którejkolwiek rat.

Rozłożenie na raty obarczone jest dodatkowym zastrzeżeniem, że na wypadek nieterminowej płatności którejkolwiek z rat, cała suma zobowiązania stanie się natychmiast wymagalna. W ocenie Sądu klauzula powyższa, nie stoi w sprzeczności z art. 320 k.p.c., chroni słusze interesy powoda i mobilizuje dłużnika do terminowego wykonania zobowiązania.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt II sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1, 3, 4 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Wobec tego, że pozwany przegrał sprawę w całości, zobligowany jest zwrócić powodowi wszystkie poniesione przez niego koszty niezbędne do celowego dochodzenia przez niego praw. W skład tych kosztów wchodziły - kwota 1.255 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu wniesionego w elektronicznym postępowaniu upominawczym oraz kwota 5.417 zł stanowiąca wynagrodzenie reprezentującego pozwaną profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego ustalone na podstawie § 2 pkt 6) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (...) wraz opłatą skarbową od pełnomocnictwa.